

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

- Ἐτησίαν Δραχμ. 3.
- Ἐξήμησιος..... Δραχμ. 2.
- Τριμήσιος Δραχμ. 1.
- Ἐξοτετικῶν εἰς χροσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

17-Ὁδὸς Σολωμοῦ-17

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
λεπτά 15.

Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου τὰ γραφεῖά
μας μεταφέρονται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κα-
ποδιστρίου 51 (ἐπὶ τῆς πλατείας
Ἀνεξαρτησίας).

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρο-
μηταὶ οἱ ἀλλάσσοντες διεύθυνσιν
ὅπως εἰδοποιῶσι τοῦτο ἐγκαίρως τῇ
Διευθύνσει.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Αὐγούστου 1903.

ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

GUSTAVE-ADOLPHE BECQUER

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

III

Ἡ βασιλικὴ τοῦ Φερδινάνδου στρατιὰ
ἐβόησε πρὸ τῆς Σεβίλλης, ἀφῶ πρότερον ἐπο-
λέμησε πρὸ τῶν πόλεων Ἑλίγης, Καρμώνης,
Ἀλκαλαρ καὶ ἐστρατοπέδευεν ἔμπροσθεν τῶν
περικτειγισμάτων τῆς πόλεως τῶν ἀπίστων.

Ὁ κόμης τῆς Γουάρης ἐκάθητο ἐντὸς τῆς
σηκῆς του ἐπὶ τινος θρανίου ἐκ λεύκης. Ἦτο
κλίνας, ὄχρῳ, φοβερῶ, μὲ ὀρθολογὸς πρᾶξ-

τηρῶντας ἀρίστως ἐν τῷ διαστήματι ἀντικει-
μένῳ τι. Ἐφάνετο ὅτι οὐδὲν τῶν περιστοι-
χούντων ἀντελαμβάνετο.

Πλησίον του ὄρθιος ἵστατο ὁ ἀρχαιότερος
τῶν ὑπασιπιστῶν τοῦ εἴκου του, ὁ μόνος ὅστις
κατὰ τὰ ὄρα τῆς ἀναρχῆς μελαγχολίας τοῦ
κόμητος ἠδύνατο νὰ διακόπη τὰς σκέψεις του
χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὴν ἐκρηξίν τῆς
ὀργῆς του.

— Τί ἔχετε Ἀρχων; τῷ ἔλεγε, πῶς κα-
κὴν σὰς καταθιβρώσκει;... Σὰς βλέπω ὅτι κα-
τηφῆς περιέσθε εἰς τὴν μάχην καὶ σιθρωπὸς
σιθρωπώτατος ἐπιστρέφετε, ἂν καὶ νικητῆς,
καὶ ὅτε ἐστὶ πάντες εἰς πολεμιστὰι κεκμηκότες ἐκ
τοῦ μόχθου τῆς μάχης ἀποκειμῶνται ἀκούω
τοὺς ἀναστεναγμοὺς σας, ἐὰν δὲ πλησιάσω τὴν
κλίνην σας παρατηρῶ νὰ παλαίητε ἐναντίον
τοῦ ἀρίστου καὶ τοῦ ἡντικειμένου, ὅπερ σὰς τα-

ράττει τοσούτου. Τι έχετε λοιπόν; εϊπέτέ μοι "Αρχων, εάν δε τοῦτο είναι μυστικόν θά τὸ διαφυλάξω εἰς τὸ βίβλος τῆς καρδίας μου ὡς εἰς τάφον.

Ὁ κόμης, ὅστις μέχρι τοῦδε ἐφαινότο ὡς νὰ μὴ ἐβλεπε τὸν ἀκόλουθόν του, ἤρξατο νὰ κινῆται καὶ προσελκύνων φιλικῶς τὸν πιστόν του ἀκόλουθον πρὸς ἑαυτὸν τῷ εἶπε μὲ φωνὴν βαρεῖαν ἀλλ' ἐρυθρῶν.

— Ὑπέρερα πολὺ ἐν σιγῇ. Νομίζων ὅτι ἤμην ἐρμαιον χιμαίρας τινὸς ἐπιγῆστα... ἀλλ' ὄχι, ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ συμβαίνει δὲν εἶνε πλάνη δὲν εἶναι κοῦφον ὄνειρον... Ὁ οὐρανὸς ἢ ὁ αἰθέρ ἀπαιτοῦσιν ἐξ ἐμοῦ πράγμα ὅπερ μοὶ ὑπενημί- ζουν διὰ ὑπερφυσικῶν φαινομένων!

Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἡμέραν τῆς συγκρούσεώς μας μετὰ τῶν Μαύρων τῆς Νεβρίγιας εἰς τὰ περὶ- χωρὰ τῆς Τριάνης; Εἶμεθα ὀλιγάριθμοι ἢ μάχη ἦτο κρίσιμος καὶ ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀπο- λασθῶ. Εἶδες ὅτι εἰς τὴν σφοδρότεραν συμπλο- κὴν ὁ ἵππος μου ἐπληρώθη καὶ τρελλὸς ἐκ λύ- σης ἐρρίφθη πρὸς τὸ πυκνότερον τῆς στρατιᾶς τῶν Μαύρων μέρος, ὅτι ματαίως προσεπάθουν νὰ τὸν συγκρατήσω, τὰ ἡνία ἐπιπτον τῶν χειρῶν μου καὶ τὸ ὀρηκτικὸν ζῶον μὲ παρέσυ- ρεν ἐν τῇ φρενητιώδει φορᾷ του εἰς βέβαιον θά- νατον... Οἱ Μαύροι ἐπύκνωσαν τὰς τάξεις των στηρίζοντες εἰς τὴν γῆν τὰ μακρὰ ἀκόντιά των διὰ νὰ μὲ δεγθῶσι. Ναί... τότε πυκνὰ νέφη βελῶν ἐσύριζον εἰς τὰ ὠτά μου. Ὁ ἵππος δὲν ἀπείχεν ἢ ὀλίγα τινὰ βήματα τοῦ τείχους τῶν χαλυβδίνων ὀπλων ὅτε, πιστεύσῃ το — ἄ! τοῦτο δὲν ἦτο ἀπάτη — εἶδον χειρὰν τινα, ἣτις ἤρ- πασε τὸν χαλινὸν τὸν ἐκράτησε μὲ δυνάμιν ὑ- περάνθρωπον καὶ ἠνάγκασε τὸ μανιῶδες ζῶον νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τοὺς ἡμετέρους σώζουσά μοι εὐτὼ τὴν ζωὴν.

Ἐπιστρέψας ἠρώτησα, — ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ — νὰ μάθω, νὰ ἴδω τὸν σωτῆρά μου, οὐδεὶς ὅμως τὸν ἐγνώριζεν, οὐδεὶς εἶδε τοιοῦτον!...

— «Ὅτε ἐπήρξατο κατὰ τῶν ἀκοντίων εἰς ἃ βεβαίως θά συνετρίβεσθε, μοὶ ἀπεκρίθησαν, εἶ- σθε μόνος, ἐντελῶς μόνος!.. Ἡ ἐκπληξίς μας ἦτο μεγάλη βλέποντες νὰ ἐπιστρέφετε σώως!»

Τὴν νύκτα ἐκείνην εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνὴν μου συγκεκριμένους καὶ περίφροντας. Ἐπέβα- λον εἰς ἑμαυτὸν ν' ἀποδιώξω τὴν ἀνάμνησιν

τοῦ παραδόξου συμβάντος, τὸνναντίον ἡμῶς ὅτε ἐπροχώρησα εἰς τὴν κλίνην μου ἐπανεῖδον τὴν ἰδίαν χεῖρα, ὠραίαν ἐξαισίας λευκότητος χεῖρα, ἣτις μοὶ ἤνοιξε τὰ παραπετάσματα τῆς πα- στάδος μου καὶ ἐξηρανίσθη!...

Ἐκτοτε πανταχοῦ καὶ εἰς πᾶσαν στιγμὴν βλέπω τὴν μυστηριώδη ταύτην χεῖρα. Αὕτη προλαμβάνει τὰς ἐπιθυμίας μου καὶ μὲ βῆθει εἰς πᾶσαν περίστασιν.

Τὴν εἶδον κατὰ τὴν ἐφοδὸν τοῦ ἰσχυροῦ πύρ- γου τῆς Τριάνης, νὰ λαμβάνῃ μετὰ τῶν ὀσ- κτύλων τῆς, ἐν τῷ ἀέρι, καὶ νὰ θραύῃ βίβλος τι ὅπερ θά μ' ἐπληττε.

Τὴν εἶδον ἐν τῷ μέτω συμποσίτου... ναί, τὴν εἶδον νὰ μοὶ γύνη εἶναι ἐντὸς τοῦ ποτηρίου μου.

Πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἶε, ἔπου ὑπάγω μὲ ἀκολουθεῖ ὑπὸ τὴν σκηνήν, εἰς τὴν μάχην, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα... Ἴδὲ, ὡ θεὲ μου ἰδὲ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν στη- ρίζεται ἀπαλῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου μου.

Προσφέρων τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὁ κόμης ἠγέρθη, ἔκαμε μερικὰ βήματα τετα- ραχημένους ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὡς εἴαν ἦτο ὑπὸ τὸ κρά- τος μεγάλου τρόμου.

Ὁ ὑπικσπιστὴς δὲ, μετὰ τὸ τέλος τῆς παρα- δόξου, τῆς τρελλῆς; μάλλον ταύτης διηγήσεως, ἀπέμαξε δάκρυ, ὅπερ ἤρξατο νὰ τρέχῃ ἐπὶ τῶν παρειῶν του.

Ὁ κύριός του ἦτο παράφρων! Δὲν ἠθέλησε νὰ πολεμήσῃ τὰς ἰδέας του ἠρ- κέσθη ὅμως μὲ φωνὴν σφόδρα συγκεκριμένην νὰ τῷ εἴπῃ.

— "Ἄς ἐξέλθωμεν ὀλίγον τῆς σκηνῆς. Ἡ αὔ- ρα τῆς ἐσπέρας ἴσως ἔρροισι τὸ μέτωπόν σας; καὶ καταπαύσῃ τὴν ἀκατανόητον λύπην, εἰ ἦν δὲν εὐρίσκω λέξιν παρηγορίας.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

— «Ο» —

Παρατήρησον, μοὶ εἶπε τότε ἡ συνοδός μου

θεῷ, παρατήρησον μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ μεγάλου στομίου.

Ὅλιγον χρονικὸν διάστημα προῆλθε μεθ' ὃ διὰ μέσου τῶν φλογῶν διέκρινα ἀνθρωπόμορφον φοβερὸν τέρας, ἔχον κεφαλὴν ἀνθρώπου, σῶμα ὄφει; καὶ πτέρυγας δαίμονος· ἐκάθητο ἐπὶ μέ- λανος αἰμοβαροῦς θρόνου!

Ἐκ τοῦ χαινόντος στόματος τοῦ τέρατος τούτου ἐξέρχοντο ἐρπετὰ διαφόρους λαμβάνον- τα μορφὰς καὶ σκορπιζόμενα εἰς τὸν ἀέρα ὄξισα ἄφρονον σφύριγματα!

Βλέπεις, ἐξακολούθητε λέγουσά μοι, τὸ βα- σίλειον τοῦ Υἱοῦ; ἰδὲ τὰς θυγατέρας του πῶς περιστοιχίζουσιν τὸν θρόνον του, ἰδὲ τὰ κατα- χθόνια αὐτὰ πλάσματα πῶς ἐργάζονται νυ- χθημερῶν.

Τότε ἔθεσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον διὰ νὰ ἐντείνω τὴν ὄρασιν, καὶ εἶδον οὐαί! ἕτερα ἀ- θρωπόμορφα τέρατα παραμαϊάζοντα τῷ πρώτῳ τὰ ὑποῖα εἶχον ἀνημμένους πελωρίους πυρᾶς καὶ διὰ πεπυρακτομένων σιδήρων ἕκαστον ἀνθρωπί- νους καρδίας... τῶν ὁποίων ἢ ὁσμὴ ἤρχετο ἀποτρόπαιος μέχρις ἡμῶν! εἶδον δι' αἰχμηρῶν ἐγχειριδίων νὰ διαμελιζοσιν ἀσπαίροντα ἀνθρώ- πινα σπλάγχνα τῶν ὑποίων τὸ ἀχνίζον αἷμα πί- πτον κατέβρεχε τὴν γῆν!

Εἰς τὸ φοικαλέον θέαμα τὸ ὁποῖον μετὰ κα- ταπληκτικῆς ταχύτητος ἐτελείτο, ῥῆγος διέτρε- ξεν ὄλα μου τὰ μέλη!

— Ἐγνώρισες ποτὲ ἀγαπητῇ μου κόρη ἐξ ὀνόματος, μοὶ λέγει τότε ἡ θεῖ, τὰς ἀκολουθοῦς τοῦ Ἔρωτος ὀνομαζομένας Ἀπάτην, Πλάνην, Δολιότητα, Προδοσίαν, Ραδιουργίαν, Συκοφαν- τίαν κτλ. τὰς ἀσπόνδους τῆς Ἀρετῆς ἐγθρᾶς, τὰς προσφιλεῖς τοῦ ψεύδους θυγατέρας; ἰδὲ αὐ- τὰς αἵτινες παρασύρουσι πολλὰκις τὴν Ἀρε- τὴν εἰς τὸ βάραθρον ὅπως τὴν καταρτίψωσιν καὶ ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὴν Ἀπόγνωσιν, εἰς τὴν Ἀ- πελπισίαν! καὶ τὴν φέρωσι κατόπιν εἰς τὴν ἐκ- δίκησιν! καὶ τὴν Ἀκολασίαν! Ὑστερον στρέ- ψασα τοὺς ἐκτεπληγημένους ὀφθαλμοὺς μου εἶδον τρεῖς γυναῖκας φοβεράς τὴν ὄψιν. Καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην τὴν ὄψιν, τὴν λυσίσκωμεν ἢ σχεδὸν γυ- μνήν ἐπειδὴ καὶ μόλις τὰ λιπόσαρκα μέλη της ἐκαλύπτοντο ὑπὸ μέλανος πέπλου, ἐγνώρισα τὴν Μαύρην Ἀπελπισίαν ἣτις ἔχουσα τοὺς ἐ- σθεσιμένους ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμοὺς ἀνυψομέ-

νοὺς ἐβλεπε τὴν οὐρανὸν μὲ ὄδυναν καὶ διὰ τῶν σκελετωδῶν χειρῶν της περιέσφιγγεν τὰ γόνατα μετ' ἄλγους, εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὴν παραπλεύρως καθήμενην γυναῖκα δ' ἐρυθροῦ περιβεβλημένην μαυδοῦ με ἠνωρθωμένην κόμην, καὶ ἐξακοντί- ζουσαν διὰ τῶν ἀγρίων καὶ αἰμοβαρῶν ὀφθαλ- μῶν κεραυνοβόλους ἀνταυγίας, ὦ! εἰς αὐτὴν διέκρινα τὴν αἱματηρὰν Ἐκδίκησιν τῆς ὁποίας εἰ αἰχμηροὶ ὀδόντες ἀπαισίους ἄφρονον τριγμούς.

Ἴδου πῶς τὸ θῆμα γίνεται ἐπρόσθεσεν ἡ θεῖ ἐγκληματίας, ἢ ἀθωότης, Ἀκολασία! Ἴδὲ ταύ- την πῶς στρέφει εἰς ἡμᾶς τὰ νῶτα καὶ βλεπεε Ἐπίρας ἀσκαρδαμυκτεῖ σατανικῶς καγχά- ζουσα!

— Ναί εἶδον καὶ ἤκουσα. Σεπτὴ καὶ ἐνάρε- τος Βασίλισσα, οὐδὲν πλειότερον θέλω, ἀρκετὰ ἐδιδάχθην τῇ εἰπον καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν πα- ραμένουσαν ἄφρων καὶ ἀπολιθωμένην φίλην μου τῇ λέγω δ' ἐσθετμένης φωνῆς!

— Ἄς φύγωμεν ἄς φύγωμεν ἢ ψυχικῇ μου δυνάμει μὲ ἐγκατέλιπε δὲν ἀντέχω πλέον...

Ἐν τῷ δ' ἔλεγον ταῦτα ὁ ψυχρὸς ἰδρῶς μοῦ περιέβρεχε τὸ μέτωπον, τοὺς κροτάφους μου φο- βερὰ σκοτεινὰ μὲ κατέλαβεν· ἐκλονίσθη· ἐκ- λεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ χάσασα τὰς αἰσθή- σεις ἔπεσα εἰς τὰς ἀγκάλας της...

Ὅταν συνῆλθον εἰς ἑμαυτὴν εὐρέθην ἐξη- πλωμένη εἰς τὴν κλίνην ἀνείγουσα δὲ τοὺς ὀ- φθαλμοὺς εἶδον κύκλω τοὺς εἰκείους μου εἵτινες ἀνήσυχαι μὲ παρετήρουν δεκνύοντες με- γίστην ταραχὴν ἐνεκα τῆς καταστάσεώς μου, καὶ ἀπ' ὅσων κατόπιν ἔμαθον, οὔτοι μὲ εὗρον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον μου ἀναίσθητον μοὶ δεκ- νύουσαν ἄλλο σημεῖον ζωῆς ἢ τὴν βαρεῖαν μου ἀναπνοήν, καὶ ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας μὲ περιεθαλπὸν διατελοῦσαν εἰς βαθύτατον λήθαρ- γον.

Ὡς φαίνεται τὸ πνεῦμα εἶχεν ἀφήσῃ ἐπ' ὀλί- γον τὸ σῶμα ὅπως ἀνέληθ ἐἰς τοὺς οὐρανό- νους αἰθέρας τῇ βοήθειᾳ τῆς φαντασίας ἣτις διείδεν ὡς ἀντανάκλασιν κατόπρου ἐν τῇ ψυχῇ ὅσα πρὸ μικροῦ διηγῆθη. Ἡ δὲ ὑποτιθεμένη φίλη καὶ σύντροφός μου οὐδεμίαν ἄλλην ἦτο εἰ μὴ αὐτὴ ἢ φαντασία μου!

A... K...

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΙΣΜΑ

ΥΠΟ
ΜΙΛΙΟΥ ΒΕΑΚΗ

Στήν ἀγαπητή οικογένεια
τοῦ θεοῦ μου Μίση

Δὲν ἤθελα ποτέ μου
Νὰ σᾶς ἀφιερῶσω
Εἰκόνες τοῦ Θανάτου
Μ' ἀπὸ τῆ γῆ ἐδῶ κάτω
Τὸ βλέμμα ὅταν θελήσω
Ψηλότερα νὰ ὑψῶσαι
Θανάτους θ' ἀντικρύσω.

Παντοτεινὰ θὰ βλέπω
Θανάτου εἰκόνες μπρὸς μου
'Αφ' οὗ ἀπὸ νέκρας σπλάγχνα
Ζωῆς γεννήθηκα ὄχι
Κι' εἶναι οἱ γυνοὶ μου ξένοι
'Ο Θάνατος γυνοὶς μου
Κι' μάννα ἡ Πεθαμένη

Ὁ Μίλος.

—ο—

Λάμπουν μπροστά μου τὰ νερά
Π' ὁ Ἀχέρωνας κυλάει, κυλάει,
Μαυροντυμένη ἡ γόνδελα μὲ σέρνει καὶ μὲ πᾶει!

—Λάμπουν μπροστά μου τὰ νερά! —
Στάσου!... Στερνὴ φορὰ
Θέλω τὸ φῶς νὰ ἰδῶ!
Νὰ νοιώσω τὴ χαρὰ
Ποῦ τόσα χρόνια, ἐδῶ

Τὰ σπλάγχνα μου ἔρημα ἔχω ἀρίστη
Ποῦ ἀφ' τὰ χαρτιὰ της μέχει σάουσα.

Τὸ φῶς! ὦ δόστε μου τὸ φῶς!
Τι ἂν εἶμαι τῆς Ἀλήθειας ὁ ἀδερρὸς;
Τι ἂν μίσησα τὸ φέμμα;
Στὸν κόσμο αὐτὸν τρανός,
'Αδερρικό δὲν ἔχουσα αἷμα
Κι' ἐζήσα ταπεινός;
Δὲν σήκωσα ποτέ μου τὸ κεφάλι

Παρὰ γὰρ νὰ πετάξω τὰ ψιμύθια
Ποῦ θανατώναν τὴν ἀλήθεια!
Τώρα στοῦ νέου μου κόσμου τὴν ἀγαλλία
Ποῦ πόω νὰ ζήσω— ἂν ζήσω—
Κι' ἐκεῖ δὲ θὰ σηλώσω τὸ κεφάλι
Πορὸ μανάχα Ἀλήθεια νὰ ζητήσω.
Τὸ φῶς! ὦχ! Δόστε μου τὸ φῶς
Τι ἂν εἶμαι τῆς ἀλήθειας ὁ ἀδερρὸς;
Τι ἂν μὲ τοὺς ψεῦτες δὲν μπορῶ νὰ ζήσω;

Λάμπει μπροστά μου ἡ μαύρη λίμνη
Καὶ ἡ μαύρη γόνδελα κυλᾷ
Στ' ὀλομανερα νερά.

Οἱ χεῖμαροι ποῦ τρέχουν μαῦρον αἷμα
Τῆ μαύρη λίμνη δυναμώνουν!
Τὰ σύννεφα τὰ μαύρα ἰδέε φουσκώνουν
Καὶ πέρνουν νερὸ ἀπ' τὴ λίμνη
Καὶ πέρνουν ἀπ' τὴ λίμνη αἷμα
—Τάχα νὰ ζῆ κι' ἐδῶ τὸ φέμμα; —
'Ὡ τί μαυρίλα! Πίσσα καὶ κατράμι
Καῖνε τὰ βράχια στὴν ἀχτὴ
Καῖνε τῆς πορχλίας οἱ ἄμμιε
Τι νύχτα! ὦ τί νυχτιὰ φορητὴ!

Καὶ φεύγω μὲς' στὴ νύχτα
Καὶ φεύγω οἰώνια
Στῆς κόψης! —λέε κι' εἶνε λιπαύρια —
Καὶ μὲς' στὰ χιόνια.
Καὶ γέρνουν τὰ στοιγία 'πάνωλέ μου μαύρα
—'Ὡ τῆς καρδιάς μου ἡ λαύρα! —
Καὶ μὲς' στὴ νύχτα τὰ νερά μὲ φέρνουν
Κι' ὄλο μὲ σέρνουν!
'Ὡ! τί λαχτάρα! Τὴ λαχτάρα
'Ὡ στῆς καρδιάς μου τὴ λαχτάρα
Πῶς μὲ γονάτισε ἡ τρομάρα
Γιατί δὲ λάμπει εὔτε ἓνα ἀστέρι;
— Ἡ ἀγάπη σου ποῦ μ' ἔχει φέρει! —
Πῶς ἤθελα λιγὰκι φῶς!
Στὴ σκοτεινιά μου θὰ πεθάνω!

Νεκρόσιμο ἔχε ἀρίνου
Τοῦ Κοκκαλιάρη τὰ κουπιὰ!

Στάσου! Καὶ θέλω νὰ γυρίσω!
Θέλω στὸ φῶς νὰ ξαναζήσω
Θέλω τὸν ἥλιε νάντικρύσω
Στοῦ ἥλιου τὸ φῶς νὰ ξεψυχήσω!
Στάσου!

Καὶ βιάστα τὰ κουπιὰ σου

Φοβοῦμαι!

Τὸν κόσμο αὐτὸν ν' ἀφήσω τὸν λυποῦμαι
Θέλω νὰ τόνε μάθω νὰ μισῶ τὸ φέμμα
Γιὰ τὴν ἀλήθειε μόνο νὰ σκορπίζω τὸ αἷμα!
'Ο Κοκκαλιάρηε μὲ χαιρογελάει
Τὸ θάρρος καὶ τὴν περιφάνεια μὲ ξυπνάει!
'Απάνωθε καὶ κάτω βράχια μόνο
'Εδῶ ποῦ πάω δὲ βλέπω οὐράνια
Βράχια μόνο ποῦ στάζουν ὕγρασια!
'Ὡ! Ἀχερουσία!

Βρέχει! Καὶ βρέχει μαύρους σταλαγματιούς
Κι' ἀκούω τοὺς στεναγματιούς

Ποῦ φτάνουν ἀπ' τὸν κόσμο τὸν ἀπάνω
— Τώρα τὸ θέλω νὰ πεθάνω!
Δὲ σὲ φοβοῦμαι! τράβα τὰ κουπιὰ σου
Δὲ σὲ φωνάζω «στάσου!»

Θέλω νὰ φτάσω σὲ ἀντικρυνὸ ἀερογιάλι
Θέλω νὰ μὴν ἀκούω τοὺς στεναγματιούς
Τοῦ κόσμου τοὺς ἀτέλειωτους καύμους!
Θέλω νὰ διώξω ἀφ' τὴν ψυχὴ
Κι' ἀφ' τὴν ἀγαλλία

'Ὅ,τι μὲ μάθων οἱ καῦμοι
Καὶ οἱ πόνοι μου οἱ μεγάλοι
Σέρνεται γόνδελα νὰ φτάσω
Στὴ χώρα ποῦ τὸν κόσμο θὰ ξεχάσω.

'Ὡ γύρω μου τὴ σκοτεινιά!
Μπρὸς μου θωρῶ τὴν λησμονιά!
Εἶναι ἡ θεὰ αὐτοῦ τοῦ τόπου!
'Ὡ νὰ ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινή!

Νάτος τ' ὀ σκότους ὁ ἀδερρὸς;
Στὴ γόνδελα μὲ σέρνει ἀπάνω!
'Ο Κοκκαλιάρηε! ὦ! Τί φοβία!
Γιὰ κύττα τον! Φωνάζει— Νίκη!

Κι' ὄλο μὲ πέρνει
Καὶ μὲ σέρνει
'Αχ! Ποῦ νὰ μὲ φέρνει;

Καὶ σέρνουμει στὸν αἰῶνε τάφο!
Νὰ θάψω θέλω τὰ ὄνειρά μου
Ποῦ μαρτζώσαν τὴν καρδιά μου
Θέλω τὸ πνεῦμα μου νὰ θάψω
Χαίρει νὰ κλάψω!

'Ἡ μαύρη λίμνη ἀπλωνετ' ὀμπρός μου
Ποῦ ἔχει τῆς λήθης τὸ νερὸ,
Πίνω! Μὴ νὰ ξεχάσω δὲ μπορῶ!
Καὶ μένει πάντα ἐντὰς μου ὅτ' εἶχα ἐντὸς

[μου

[μου

Καὶ μένει πάντα ἐντὸς μου, ὅ,τι εἶχα ἐντὸς
Τὴν καταφρόνια δὲν ξεχνῶ τοῦ κόσμου
Τὰ μίση πάντα ζοῦν μεσ' στὴν καρδιά μου.

'Ὀλογορά μου

Ἡστοῦν σὰ νυχτερίδες
Τὰ ὄνειράτά μου μαύρα
Καὶ στῆς ψυχῆς τὴ λαύρα
Σὰ φωτινὲς ἀχτιδες

Παλιεὲς ἀγάπες ξεπροβάλλουν!
—Πότε ἀπ' αὐτὴ τὴ φορία θὰ μὲ βγάλουν;

Πότε θὰ πάψω ν' ἀντηχῶ

Τέτοιε τραγοῦδι μέσα στὴν ψυχὴ;
Πότε θ' ἔβῃ τὸ μαγεμένο δεῖλι;
Πότε θὰ φτάσω στ' Ἀσφοδιῆλι
Τὸ μαγικὸ λωτὸ νὰ βρῶ, θὰ πάω
Τὸ βότανο τῆς λησμονιάς νὰ φάω
Κι' ἀπ' τὴν ψυχὴ νὰ κράξω πειὰ
— Ἐχετε 'χειὰ! Ἐχετε 'χειὰ!

Καὶ ἡ γόνδελα μὲ σέρνει
'Αχτὴ δὲ βλέπω πειὰ!

Τάχα τή χώρα έστύτη τήν τρανή
 Νά τήν ξανάιδε μάτι ανθρώπου ;
 Νά τὸ ἀκρογιάλι, νά τρε!
 "Ω τή γλυκιά τήν ἔχτη
 Σπρώχτη τή βάρκα σπρώχτη
 Στήν ἀμουδιά ἀπό κάτω
 Νά πιάσουμε

"Ωχ! Πότε θά φτάσουμε!

Ποῦ εἶν' ὁ λωτός
 Ποῦ ἀπ' τήν καρδιά μου τόν πεθῶ
 Ποῦ εἶν' ὁ λωτός ποῦ τόν ζήτῶ
 'Ο Μαγικός ἀνθός!
 "Ω τί μαγευτικός ἀνθός
 Πόσο μαγεύει μου τὰ στήθη
 "Ω τί μαγευτική εἶναι ἡ λήθη!

Ποῦ εἶν' ἡ σιγιὰ ποῦ εἶν' ἡ σιγιὰ
 Ποῦ πέταξαν ἰλόγυρά μου ;
 Για δὲς πῶς φεύγουν τὰ ὄνειρά μου
 Δὲ βλέπω πιά! Ποῦ εἶν' ἡ μορφή
 Ποῦ πάντα ἐξούσανε κοντά μου!
 Ποιῆς ἦσαν; Δὲ θυμῶμαι
 "Αἰδικὰ συλλογῶμαι
 Στάσου νά ἰδῶ! Στάσου νά ἰδῶ!
 "Αχ! Δὲν μπορῶ νά θυμηθῶ!

"Ω! τὸ γλυκὸ τὸν ὕπνο
 Ποῦ κλεῖ τὰ βλέφαρά μου!
 Στὸν ὕστερό μου δεῖπνο
 Ποῦ μεῦχουνε εἰς κάτω
 Θε ν' ἀποκοιμηθῶ!
 Πόσες θά ὄνειρευθῶ
 Εἰκόνας τοῦ Θανάτου!
 Τὰ βλέφαρα σφαλῶνε!
 "Ω!... Τὸν ἀτέλειωτο ὕπνο
 Στὸ σπῆτι ποῦ μοῦ κλεισῶνε
 Μονάχα θὲ νά βρῶ.
 Κανείς μὴ μὲ ταραξῆ
 Κανείς μὴ μὲ ξυπνήσῃ
 Στὸ ἀτέλειωτο κοιμηθῆ

— "Οπου δὲν ἔχει ζῦπνο —
 Τὸ τρισμαγευτικό!

"Εχετε γειά τοῦ κόσμου
 Τὰ πλήθη ἐσεῖς!
 Μιὰ; ἐμμορφιά; χρυσῆ
 "Οπου τὰ κάλλη κλείνω ἐντός μου
 Τὸ σῶμα θ' ἀγκαλιάσω
 Καὶ θε νά δοκιμάσω
 Βαθιά μέσα στὰ στήθη
 Καινούργιαν ἡδονή,
 Τῆ βρῆκα τήν ἀλήθεια!
 — Βασίλισσα τρανή —
 Θά ζήσω ἐδῶ μαζὶ τῆς

"Εχετε γειά!
 Δὲ θά μὲ εἴτε περὶ,
 "Αἰετήρια ὄχτροι
 "Αφ' τήν καρδιά τὸ λέω — κι' ὄχι
 [ἀπ' τὰ χεῖλη
 Δὲ θά μὲ ἰδῆτε περὶ
 "Εχετε γειά!

'Αθήναι 16 'Ιουλίου 1903

Βεάκης.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΕΝ Τῷ ΓΑΛΑΚΤΙ

—ο—
 Τὴν ἐρυθρότητα τοῦ γάλακτος ἐπενεργεῖ τὰ μάλιστα τὸ βακτηρίδιον (*Bacillus prodigiosus*). Τῇ ἐπιδράσει τούτου παράγεται ἰν τῷ γάλακτι τριμεθυλαμίνη, τὸ δὲ γάλα προσλαμβάνει ὀσμὴν μαινίδος (ρέγκας.)
 Τὸ πικρὸν γάλα ὀφείλεται εἰς τὴν ἐνεργεῖαν διαφόρων ὀργανισμῶν, εἰς τῆς τὸ ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικῶν τῆς παραγωγῆς, πεπτόνης καὶ ἄλλων δηλητηριωδῶν οὐσιῶν. Ἐκ τῶν ὀργανισμῶν τούτων ὁ τὰ μάλιστα διαδεδομένος εἶναι ὁ *Bacillus Butyricus* Bothin. Τοιοῦτον γάλα ἀποκλείεται γενικῶς εἰσασθήποτε χρήσεως.
 Τὸ βλενωδὲς ἢ νηματοειδὲς γάλα ὀφείλεται εἰς τὴν ἐνεργεῖαν τοῦ *Micrococcus lactis pituitosi* τῇ ἐνεργείᾳ τούτου τὸ γάλα-

κροσάκχρον πάχτι ζύμωσιν ἢ ὅποια ἐπιδρῶτα ἐπὶ τῆς τυρίτης μεταβάλλει ταύτη εἰς βλενωδὴ μικρὰ σφαιρία. Τὴν αὐτὴν ἐνεργεῖαν ἔχουσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ *Duclaux* περιγραφεῖς *Bacillus lactis viscosus*, ἢ ἐν τοῖς γεωμήλοις ἀπαντῶν *Bacillus smesentericus vulgaris* καὶ ἄλλοι.

Οἱ τὴν ὀρίμανσιν τοῦ τυροῦ καθῶς καὶ τὰ μετὰ τούτου συνθεόμενα ἐλαττώματα ὀφείλονται κυρίως εἰς τὴν ἐνεργεῖαν ὀργανισμῶν. Ἡ περιγραφή ὅμως τούτων ὡς ὑπερβαίνουσα τοὺς ὅρους τῆς μικρᾶς ταύτης περιγραφῆς παραλείπεται.

Τὸ στράγγισμα τοῦ βουτύρου διὰ νὰ μὴ παραλείψωμεν τὸ τόσον σῆθη; ἐλάττωμα πολὺ πιθανῶς ὀφείλεται εἰς τὴν ἐνεργεῖαν τῶν μικροὀργανισμῶν. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὑπάρχουσιν διάφοροι γινῶμαι, ἡ ἐπικρατεστέρα δὲ εἶναι αὕτη: ὅτι δηλ. τῇ βοήθειᾳ ὀργανισμῶν μεταβάλλεται τὸ λίπος εἰς ἐλεύθερα λιπαρὰ ὀξέα, τῇ προσλίψει δὲ ὀξυγόνου ἐκ τοῦ ἀέρος ἐπέρχονται μεταβολαὶ ἐπὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ βουτύρου.

Ἐν τῷ γάλακτι λίαν ἐνεργῶν μέρους λαμβάνουσι καὶ τὰ παθογενῆ βακτήρια. Ταῦτα δύνανται εἴτε ἐκ παθολογικῆς ἀσθενείας τοῦ ζῴου νὰ ἐνυπάρξωσιν εἴτε ἐξ ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων.

Εἶναι πλέον ἢ βέβαιον καὶ ἀποδείξιμον ὅτι τὰ πλεῖστα βακτήρια τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν ἐν τῷ γάλακτι. Ὁ *Heim* κατῴρθωσε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ βακτηρίον τῆς φθίσεως διατηρεῖται ἐν ὀξύνῳ γάλακτι 10—40 ἡμέρας. Κατὰ τὸν *Galtier* διατηρεῖται τούτο ἐν τυρῷ 35 ἡμέρας. Τὸ βακτηρίδιον τοῦ τυροῦ ζῆ ἐν τῷ γάλακτι ἀσφαλίστατα, ὁ δὲ *Hesse* ἀναφέρει ὅτι ἐν ὀξύνῳ γάλακτι διατηρεῖται ἐπὶ 25 ἡμέρας καὶ μάλιστα μετ' ἀρκετῆς δράσεως.

Ἄξια ὅμως προσοχῆς εἶναι ἡ παρατήρησις τῶν δύο ἐπιστημόνων *Shotelli* καὶ *Elleuhont* ἐπὶ τῆς διατηρήσεως τῶν βακτηρίων τῆς *Diapherotidis*. Ταῦτα διατηροῦνται ἐν τῷ γάλακτι μετὰ τοιαύτης ζωικῆς ἐνεργείας οὕτως ὥστε ἡ τροφή τοιοῦτου γάλακτος καθίσταται ἐπικινδυνοδοστάτη διὰ τῆς σχεδὸν βεβαίας μεταδόσεως τοῦ νοσήματος.

Τοιαύτη ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἢ ὄρασις τῶν βακτηρίων ἐν τῷ γάλακτι ἀπ' ἐνός μὲν εἶναι

ὀφέλιμος, ἀπ' ἐτέρου δὲ ἐπιβλαβὴς καὶ ἐπικινδυνος. Εἰτυχῶς διὰ τοῦ παστορισμοῦ τοῦ γάλακτος προσλαμβάνεται κάπως τὸ κακόν, ἀνάγκη ὅμως ὅπως ἀπεφεύγωμεν πάντα κινδύνον μολυσμοῦ τοῦ ὅπερ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς καθαρότητος. Ἡ καθαρότης εἶναι εἰς τῶν κυριτέρων παραγόντων τῆς Γαλακτοκομίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξαρτῶνται ἀπ' ἐνός μὲν τὰ συμφέροντα τοῦ παραγωγῆ ἀπ' ἐτέρου δὲ πολλάκις καὶ ἡ ὑγεία ὅλοκληρου τῆς κοινωνίας.

Freising

Σ. Α.

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ

Ο ΙΣΚΙΟΣ ΤΗΣ ΣΥΚΙΑΣ

—ο—
 Τὸ μεσημέρι μιὰ βρῆκε στήν ὄραϊν ἐξοχή π' ἀπὸ τὸ πρῶν εἶχαμε πάει νὰ διασκεδάσωμε.

Ὁ ἥλιος ἔρριχνε τῆς φλογισμένης του ἀχτίνες στὰ δένδρα καὶ τοὺς ἐμικρανε τῆς σιγιᾶς.

Ἡ ζέστη ἦτανε φοβερή, ἐνὶ μόνῳ ἀγεράκι, ὁ μπάτης, ἐφυσούσε.

Τῇ μεγάλῃ τῇ μουργιά — ἐκείνη ποῦ ἔγινε βρωμὸς στὸ Βάγκο — τὴν εἶχαν πιάσῃ οἱ ἄλλοι νὰ πλαγιάζουν.

Ἐμεῖς — ὅπως τὸ πρῶν ἀχώριστοι — τραβήξαμε στὸ ψήλωμα κυτῶντας τῆς σιγιᾶς τῶν δένδρων, ποὶ θά μιὰ ἐξασφάλιζε ὕπνο γλυκύτερο.

Ἀνεθήκαμε λίγο ἐπάνω καὶ χωρὶς νὰ τὸ νοιώσωμε βρεθήκαμε ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας.

—ο—
 Μιὰ πλατόφυλλη συκιὰ ἔρριχνε σιὰ ὄροσιμένην στὴ γῆ, ἡ ὅποια ἦτανε φτειασμένη σὰν νᾶθελε νὰ χρησιμεύῃ γιὰ κρεβάτι μας, μαζὺ μὲ τῇ φουσκωμένη ρίζα τῆς συκιᾶς ποῦ θά χρῴσιμευε γιὰ προσκεφάλι.

— Τὸ ξέρεις, μούπε κείνη τότε, πῶς κάθε μεσημέρι λευκοντυμένα ζωτικά κι' ἡ ξανθομάλλης ἢ νεραϊδὲς στήνουν τρελλὸ χορὸ στὸν ἴσκιον τῆς συκιᾶς; — Ὁ ἴσκιος τῆς εἶνε βαρὺς!

— Τὸ ξέρεις πῶς ἂν εὔρουν ἄνθρωποι νὰ εἶνε πλαγιασμένοι τοῦ πέρνουν τὸν τελευταῖον λογισμὸ πρὶν τόνε πάρη ὁ ὕπνος, καὶ τόνε κά-

νευσε ἀληθινὸ ἄμα ζυπνήσῃ;

— "ὦ ναί! τῆς ἀπειρίθῃκα ἐνώ τὰ μάτια
μῶλκλεινε ὁ ὕπνος ὁ γλυκός;....

...»»»...

Πιασμένους ἀπ' τὸ χέρι ἐχρῆσανε ζανθόμαλ-
λες, μὲ μάτια τοῦ πετούσανε φωτιές, θεῖς στά
κάτασπρα ντυμένες καὶ τὰ μαλλιά τὰ ἐλό-
χρυσα τὰ χάιδνε τάγέρι καὶ φούσκωνε τὴν
ἄσπρη ντυμασιά.

Ἐχόρευαν, ἐχόρευαν ἐλότρελλες καὶ σιγο-
τραγουδοῦσαν ἓνα τραγοῦδι μαγκιό, μιὰ μου-
σική ἀπ' ἄλλο κότμο.

Ναί! ὁ χερὸς τοῦ ἐπάψε καὶ φύγαν ἢ νεράϊ-
δες, μὰ μιὰ ἀπ' αὐτῆς ἢ πεῖο φιλή μὲ γέλοιο
πλησιάζει... κἄτι τῆς λέει στοῦ κῆτι κἄτι καὶ
μένα ψιθυρίζει καὶ φεύγει πηγαινέι μακριά...
φεύγει χοροπηδώντας, ἐνώ τάγέρι φούσκωνε τὴν
ἄσπρη τῆς τῆ ντυμασιά.....

...»»»...

Οἱ ἄλλοι τοῦ μᾶς ζήταγαν ἐρώναζαν γιὰ
νὰ μᾶς βροῦν.

Στόν ὕπνο μου ἄκουσα φωνές μὰ τῆ καρδιά
μου ἐνσωθῶ σὺν κἄτι νὰ τὴν σφιγγῆ δυνατὰ
καὶ τὰ χέργια μου σὰ νάτανε δεμένα!

Τὰ μάτια ἀνοιγώ... Θέ μου!

"Ἦταν ὁ στερνός μας λογισμός!...

Ζυπνήσαμε σφιγτραγκαλιασμένει!!

Καὶ κείνη βλῆπεντας πῶς ὁ ἴσκιος τῆς πρό-
ῶσε ἓνα! κρυφά τῆς λογισμοῦ ψιθυρίζει κυτῶν-
τά; με μεγέλειο.

— Ἦταν ὁ ἴσκιος τῆς σικιάς.

— Τὸ μυστικὸ ἔταν τῆς νεράϊδας!...

1903

Ροδόλφος.

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΗΟΔΕΣ

—ο—

Λύσεις

Ἄμφότερα εἶνε ἡ (εἰ)π(π)ία.

Ἄρθῶς ἀπάντησε μόνον ἡ Ἀμαζών ἦτις καὶ
βραβεύεται

Προτεινόμενα

Ἑλλειποσύμφωνον

Π .α.ε.ο.ια ε.ε Ε.η.ι.η

Εἰς τὸν λύτην δεσθῆσεται ἐν μουσικὸν τεμάχιον.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Singe.)

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦ ν' ανταλλάξουν ὁ Μικτὸς Συνδυασμὸς
μὲ τὴν Θεο. Φυλλίδος, Πρ. Βιλελμίνῃ, Ε. Κρήσ-
σαν, Σιὸρ Διονύσιον Σαλβατόρο, καὶ Ἀλάμπραν ἢ
Μελαγγολική τραγῶνα μὲ τὴν Λευκὴν ἀνεμώνῃν ἢ
Ἑλλῆν μὲ τὴν Μελαγγολικὴν τραγῶνα ἢ ἄτρωτος
καρδίῃ μὲ τὴν Μελαγγολικὴν ἀνεμώνῃν, ὁ Singe μὲ
τὴν Ἑλλ. ποιήτριαν, ἄτρωτον καρδίαν, Miss Nevil
καὶ Ἀπογ. Ἐραστήν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἄρα Μικτὸς Συνδυασμὸς μὲ τὴν Θεο. Φυλλίδος Πρ.
Βιλελμίνῃν, Ε. Κρήσταν, Σιὸρ Διονύσιον Σαλβατό-
ρον καὶ Ἀλάμπραν ὁ Singe μὲ τὴν Ἑλλ. ποιή-
τριαν, Miss Nevil καὶ Ἀπογοητευμένον Ἐραστήν.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

II. Θεοσκόπιον Ἐνταῦθα. Ἀναμένομεν. — Ὀφεί-
ποδα Γίγαντα, Σύρο. Ἐπί τῆς ὑποθέσεως ὕμῳ
ἐγράψαμεν τῷ ἀντιπροσώπῳ ἡμῶν κ. Β. Τόπικκ.—
B. Ἀναγνώστου Κάρρον. Ἀπηντήσαμεν. Διεύθυνσις
ἡλλήγγη. — Νυμφαίαν Ἐνταῦθα. Ἐν ταῖς γραφαῖσι
εὐρίσκονται μικρομυνηματα δι' ὑμᾶς; φροντίσατε πα-
ρακαλοῦμεν διὰ τὴν λήψιν.—Γ. Δερμιτζάκη Ρέθυμνου
Ἡ προθυμοτάτη ὑπὲρ τῆς «Φυλλίδος» ὑποστήριξις
μᾶς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν καὶ δημοσίῃ νὰ ἐκ-
φράσωμεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μας καὶ τὰ
συγχαρητήριά μας ἐπὶ τῷ φιλολογικῷ ὕμῳ ἐνδιαφέ-
ροντι ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἐπιστολήν μας. —

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἀπαιτῶ cartes postales μὲ τὸ ἐσωτερικὸν
καὶ ἐξωτερικὸν. Διεύθυνσις «Μαριζόντα Ἄτ ἔρα»
ἰδὸς Κενάρη 5 Ἀθήνας.

— Ὑποστάτα τὰς διδασκαλικὰς ἐξετάσεις ἢ χα-
ρίεσσα καὶ ἀβρὰ δεσποινίς Ἰρις Γερακάρη, θυγάτηρ
τοῦ ἐριτίμου καὶ γνωστοῦ ἐν Κερκύρᾳ δικηγόρου κ.
Σ. Γερακάρη, ἔτυχε οὐ μόνον τοῦ βαθμοῦ «ἄριστα»,
ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπαίνων τῆς ἐπιτροπῆς. Τὴν ἀριστεύ-
σασαν Δε συγχαίρω ἐκ βήθους ψυχῆς.

Μηχανικός Β. Ν.

— Τῆ ἀβρᾶ καὶ σεμνῆ Δι Μαρίας Νικολάου ἐπὶ
τῆ ἐπετεῖο τῆς ἐορτῆς τῆς εὐχομαί ἔτη πολλὰ καὶ
πάροχα παντὸς ἀγαθοῦ.

Ἦλ. Καζιρέπουλος